

Suomen Metsästäjäliitto - Finlands Jägarförbund r.y.
Kinturinkuja 4, PL 91
11101 Riihimäki

Eriävä mielipide Luonnonsuojelulain uudistushankkeen esitykseen 88 §:stä

Metsästäjäliitto jättää eriävän mielipiteen luonnonsuojelulakiesityksen 88 §:n kirjaukseen metsästysmuistojen tuonnin kiellolle:

kansainvälisen kaupan uhkaamien, maailmanlaajuisesti uhanalaisten lajien yksilöiden tai niiden osien maahantuonti metsästysmuistona on kielletty.

*Edellä 4 momentissa tarkoitettuja uhanalaisia lajeja ovat neuvoston CITES-asetuksen liitteessä A luetellut lajit sekä neuvoston CITES-asetuksen liitteessä B luetellut lajit afrikanorsu (*Loxodonta africana*), argaali (*Ovis ammon*), isosarvikuono (*Ceratotherium simum simum*), jääkarhu (*Ursus maritimus*), leijona (*Panthera leo*) ja virtahepo (*Hippopotamus amphibius*) ja niiden populaatiot.*

Eriävän mielipiteen perustelut

Metsästäjäliitto jättää eriävän mielipiteen, koska esitetty 88 §:n määräys on lyhytnäköinen ja pohjautuu ideologisesti metsästyksenvastaiseen propagandaan, joka taas on lähtöisin salametsästyksen ja epäeettisiin menetelmiin liittyvistä esimerkkikimmokkeista. Salametsästyksellä tai epäeettisillä menetelmillä taas ei ole mitään tekemistä laillisen, säädellyn ja kestävänsä metsästyksen kanssa. Päinvastoin laillisen kestävänsä metsästyksen rajoittamispyrkimyksillä on poikkeuksetta huononnettu lajien asemaa ja kestävänsä pyynnin säätelyn kehittymistä.

Esitys on myös ylimielisyydessään omiaan korostamaan asetelmaa, jossa rikkaat länsimaat sanelevat kaukaa muiden valtioiden mahdollisuuksia kehittää ja hyödyntää niillä olevia resursseja ja eläinkantojen hoitoa. Suomen kansalaisia ajatellen esitys eriarvoistaa ihmisiä kohdistuen vain metsästyksen. Matkamuistona lajien osista tehtyjä koriste-esineitä olisi mahdollista tuoda, mutta metsästysmuistona ei. On ennenkuulumatonta ja pöyristyttävää, että suomalaisessa lainsäädännössä rajattaisiin jokin maahantuonnin kiellon kaltainen rajoitus koskemaan tietyn ihmisryhmän toimintaa. Metsästysmuisto on metsästäjän saaliistaan hyödyntämä muu, kuin syötävä osa. Kaikille muille se on jotain muuta. Metsästysmuisto mitta-, paikka ja aikatietoineen on myös tärkeä osa tieteellistä kannantilan seurantaa. Lisäksi saaliista tulee voida hyödyntää mahdollisimman paljon, joka kuuluu eettiseen metsästyksen.

Metsästäjäliitto vastustaa voimakkaasti salametsästyksiä ja korruptiota. Säädely metsästyksellä ja todistettava laillisen saannon kautta toteutunut metsästysmuiston hallussapito vähentävät salametsästyksiä ja lisäävät ympäristön monimuotoisuutta monella eri mekanismilla. Valtaosa trofeemetsästyksistä on kestävänsä ja luontoympäristöjä hyödyttävää. Yksipuoliset met-

sästysmuistojen tuontikiellot ovat vaikutuksiltaan negatiivisia, eivätkä ota huomioon paikallisia tarpeita. Sääntelyyn on kehitetty CITES-yleissopimus, joka ottaa erinomaisella tavalla huomioon myös alue-erot rajoittaen tai sallien paikallisen tilanteen mukaan tietyltä alueelta tuontia. Jokin laji voi olla samaan aikaan maailmanlaajuisesti uhanalainen ja paikallisesti katoamassa ja toisella alueella runsas ja jossa kantaa joudutaan säätelemään suojelullisistakin syistä luonnon kantokyvyn säilyttämiseksi ja kannan romahtamisen estämiseksi. Tällaisella alueella valikoidaan vähennettäväksi kannan geeniperimälle ja populaatiolle arvottomia, yleensä lisääntymiskyvyttömäksi vanhentuneita yksilöitä kuormittamasta ympäristöä muiden selviämiseksi. Koska eläimen pyynti joko vie suojelusta resursseja tai kaupallisen metsästyksen kautta tuo suojelulle ja kannanhoidolle resursseja, ei tähän tule tehdä kategorisesti rajoittavia esteitä kaukana kohdealueelta kokonaan toisessa valtiossa.

CITES-sopimus valvoo jo laillista trofeiden tuontia erittäin tarkasti. Kauppaa valvotaan pääasiassa eriasteisin tuonti- ja vientirajoituksin riippuen lajin uhanalaisuudesta ja siitä, kuinka paljon lajin kannat kestävät käyttöä. Laittomaan kauppaan trofeiden tuontikiellolla ei olisi vaikutusta. Olisi parempi keskittää voimat ongelmiin, eli salametsästyksen kitkemiseen ja Aasian laittomaan luukauppaan kuin laillisen, alkuperäisluontoa tukevan elinkeinon tuhoamiseen.

Esityksen kieltö ulottuu lajien populaatioihin. Se ei huomioi, että populaatioita voi esiintyä eri tasoisesti ja myös alueilla, jonne laji ei olisi ilman ihmistä päätenyt. Silloin kyse on uhanalaisuudesta huolimatta vieraslajista, jonka kantaa usein tulee kontrolloida ja joka voi tapahtua aluetta hyödyttäen metsästyksen keinoin. Esimerkiksi Etelä-Amerikassa on virtahepopopulaatio, joka aiheuttaa vaaraa ja vahinkoja.

Esimerkkejä Afrikassa

Metsästyks- tai trofeekieltojen vaikutuksista löytyy esimerkkejä Afrikasta, jossa kaupallinen metsästyks on yleistä. Afrika ei ole pelkkää Serengetiä, vaan käsittää monessa käytössä olevaa yksityisten, yritysten, kuntien ja valtioiden alueita, jotka ovat monenlaisessa käytössä.

Metsästäjäliitto on huolissaan esitetyn osittaisenkin metsästysmuistojen eli trofeiden tuontikiellon vaikutuksista Afrikan luonnolle. Saharan eteläpuolisessa Afrikassa trofeemetsästyksen käytössä on 1,3 miljoonaa neliökilometriä, eli enemmän kuin kansallispuistoissa. Metsästysoiminnan ansiosta alueet ovat luonnontilaisia ja sisältävät runsaasti afrikkalaisia alkuperäislajeja, jotka ennen kaupallista metsästyks olivat häviämässä. Jos erilaisin metsästykseseen liittyvin rajoituksin riistaelinkeino muuttuu kannattamattomaksi, on toimeentulo haettava viljely- tai karjataloudesta, jossa villieläinlajit muuttuvat arvottomiksi tai tappiota aiheuttaviksi. Tästä on useita esimerkkejä Afrikassa. Karjankasvattajat ovat ampuneet laidunmaista kilpailevaa alkuperäiseläimistöä ja myrkyttäneet karjaa verottaneita suurpetoja. Tällöin myöskään salametsästyksen estämiseen ei ole intressejä eikä resursseja.

Ns. kuvausturismi kannattaa vain kansallispuistoissa ja alueilla, joilla on muutakin nähtävää. Valtaosa metsästyksstiloista sijaitsee karuilla seuduilla, jonne muut kuin metsästäjät eivät matkusta. Metsästykssturismi on myös ekologisempaa kuin kuvausturismi, sillä yksi metsästäjä jättää päämääräkohteelle merkittävästi enemmän rahaa kuin kuvaaja. Yhtä metsästäjää

kohden tarvitaan valtava määrä katselu- ja kuvausturisteja kattamaan vastaavat paikallistulot, eikä monilla alueilla ole turisteja houkuttavia vetonauloja.

Afrikasta on useita esimerkkejä siitä, että kun säädelty metsästys on kielletty, salametsästys tai elinympäristökato on lisääntynyt. Keniassa metsästys kiellettiin 1977. Sen jälkeen maa on menettänyt 60–70 prosenttia suurriistastaan. Trofeemetsästyskielto Botswanassa vuonna 2014 aiheutti joidenkin lajien salametsästyksen lisääntymistä ja toisaalta hallitsematonta afrikannorsupopulaation kasvua. Norsuista aiheutui muutamassa vuodessa niin suuria haittoja viljelylle ja jopa ihmishenkien menetyksiä, että maa salli vuonna 2019 jälleen trofeemetsästyksen. Kestäväksi kannan kooksi arvioidaan 55 000, kannan ollessa jo yli 130 000. Suomen ei tule omalla päätöksellään olla vaikeuttamassa mainitun kaltaiseen tilanteeseen puuttumista kestävällä ja säännellyllä metsästyksellä, joka samalla tuo maahan varoja.

Luonnonsuojelu on kallista. Trofeemetsästys tuo rahaa myös luonnonsuojeluun. Erinomainen esimerkki tästä on Namibia, jossa eläinkannat ovat runsastuneet huomattavasti trofeemetsästyksen sallimisen myötä.

Riihimäellä 7.12.2021

SUOMEN METSÄSTÄJÄLIITTO – FINLANDS JÄGARFÖRBUND R.Y.

Jaakko Silpola
Toiminnanjohtaja

Teemu Simenius
Järjestöpäällikkö, ohjausryhmän jäsen